

Таърихи пинҳонии ояти чиҳил — рақами се

Қонуни рӯзи якшанбе ва сафари нубувватӣ: аз Қонуни Патриот то имтиҳони ниҳой

Jeff Pippenger

2024-09-22

«Бо фармони иҷборӣ гардондани муассисаи папагӣ бар хилофи қонуни Худо, миллати мо худро қомилан аз росткорӣ ҳудо хоҳад кард. Вақте ки протестантизм дасти худро аз болои он варта дароз карда, дасти қудрати Румро хоҳад гирифт; вақте ки ӯ аз болои он ҷарӣ дароз шуда, бо спиритизм дастфишорӣ хоҳад кард; вақте ки, зери таъсири ин иттиҳоди сегона, кишвари мо ҳар як асли Конституцияи худро ҳамчун ҳукумати протестантӣ ва ҷумҳуриявӣ рад хоҳад кард ва барои паҳн намудани дурӯғҳо ва фиребҳои папагӣ тадбир хоҳад андешид, он гоҳ мо метавонем бидонем, ки вақти амалиёти шигифтангези Шайтон фаро расидааст ва анҷом наздик аст.»

«Чунон ки наздик омадани лашкарҳои Рум барои шогирдон нишонаи вайроншавии наздикшавандаи Ерусалим буд, ҳамчунин ин иртидод метавонад барои мо нишоне бошад, ки ҳадди таҳаммулпазирии Худо расидааст, ки миқёси шарорати қавми мо пур шудааст, ва ки ғариштаи раҳмат наздик аст парвози худро анҷом диҳад ва дигар ҳеҷ гоҳ бознагардад. Пас қавми Худо ба он манзараҳои азобу тангдильи фурӯ хоҳанд рафт, ки анбиё онҳоро ҳамчун замони тангии Яқуб тавсиф кардаанд. Ғайбҳои мӯъминони вафодор, ки таъкиб шудаанд, ба осмон боло меравад. Ва чунон ки хуни Ҳобил аз замин нидо мекард, инчунин овозҳои низ ҳастанд, ки аз гӯрҳои шаҳидон, аз макбараҳои баҳр, аз ғорҳои кӯҳистон, аз таҳхонаҳои дайрҳо ба сӯи Худо нидо мекунанд: “То ба кай, эй Худованди муқаддас ва ҳақ, Ту доварӣ намекуни ва хуни моро аз сокинони замин интиқом намеситонӣ?”»

«Худованд кори Худо ба ҷо меоварад. Тамоми осмон дар ҳаракат аст. Довари тамоми замин ба зудӣ бархоста, иқтидори таҳқиршудаи Худо сафед хоҳад кард. Нишони раҳӣ бар мардуме ниҳода хоҳад шуд, ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд, қонуни Ӯро ғиромӣ медоранд ва аз гирифтани нишони ҳайвони ваҳшӣ ё сурати ӯ сарпечӣ мекунанд.

«Худо ошкор кардааст, ки дар рӯзҳои охир ҷӣ воқеъ хоҳад шуд, то ки қавми Ӯ барои истодан бар зидди тӯфони муҳолифат ва ғазаб омода бошанд. Онҳое ки аз воқеаҳои пешорӯяшон огоҳ карда шудаанд, набояд бо интизори орому осудаи тӯфони оянда биншинанд ва худро бо он тасаллӣ диҳанд, ки Худованд дар рӯзи тангӣ содиқони Худо роҳро хоҳад дод. Мо бояд мисли касоне бошем, ки интизори Худованди худ ҳастанд,—на бо интизории бекорона, балки дар меҳнати ҷиддӣ, бо имони матин ва бетағйир. Ҳоло вақт нест, ки бигузorem зеҳни мо ба ҷизҳои дорони аҳамияти ҷузъӣ машғул гардад. Дар ҳоле ки одамон дар ҳобанд, Шайтон ғайбона қорқоро ба тарзе ба тартиб медарорад, ки қавми Худованд раҳм ё адолат наёбанд. Ҳаракати якшанбе ҳоло дар ториқӣ роҳи худро пеш мебарад. Пешвоён масъалаи ҳақиқиро пинҳон медоранд, ва бисёре аз онҳое ки ба ин ҳаракат мепаиванданд, худ намебинанд, ки ҷараёни пинҳонӣ ба

кучо майл дорад. Ётирофҳои он мулоим ва зоҳиран масеҳӣ мебошанд, аммо вақте ки сухан гӯяд, рӯҳи аждаҳоро ошкор хоҳад кард. Вазифаи мост, ки барои дафъ кардани хатари таҳдидунанда ҳар он чиро, ки дар қудрати мост, анҷом диҳем. Мо бояд кӯшиш намоем, ки бо дар нури дуруст назди мардум қарор додани худ таассубро безарар гардонем. Мо бояд масъалаи воқеии мавриди баҳсро пеши назари онҳо биёрем ва ба ин тарз муассиртарин ётирозро бар зидди тадбирҳое, ки озодии вичдонро маҳдуд месозанд, ба миён гузорем. Мо бояд Навиштаҳоро бичӯем ва тавонем сабаби имони худро баён кунем. Набӣ мегӯяд: “Бадкорон бадӣ хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз бадкорон нахоҳад фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид.” Testimonies, volume 5, 451, 452.»

Ҳангоме ки «ҳаракати якшанбе» «ба сухан дарояд, он рӯҳи аждаҳоро ошкор хоҳад кард». Чаҳор банди матн муайян месозанд, ки ҳангоми қонуни якшанбе Иёлотӣ Муттаҳида «худро комилан аз росткорӣ чудо хоҳад кард». Ҳангоми қонуни якшанбе «вақти амали шигифтангези Шайтон фаро расидааст». Ҳангоми қонуни якшанбе иттиҳоди сегона анҷом меёбад. Ҳангоми қонуни якшанбе Иёлотӣ Муттаҳида «ҳар як усули Конститутсияи худро ҳамчун ҳукумати ҷумҳуриявии протестантӣ рад мекунад», ва ҳамчунин «барои паҳн кардани дурӯғҳо ва фиребҳои папавӣ шароит фароҳам меоваранд». Он қонуни якшанбе «нишонаест барои мо, ки ҳадди таҳаммули Худо расидааст, ки андозаи шарорати қавми мо пур шудааст, ва ки фариштаи марҳамат дар арафаи парвоз кардан аст, то ҳаргиз бознагардад». Он нишона ба воситаи огоҳие, ки Исо дода буд ва дар он вай зишти вайрониро, ки Дониёли набӣ дар бораи он сухан гуфта буд, муайян кард, намунапардозӣ шуда буд. Маҳз дар он ҷо дуое, ки шаҳидони мӯҳри панҷум мегӯянд, ба иҷро мерасад: «То ба кай, эй Худованди муқаддас ва ростин, доварӣ намекуни ва хуни моро аз сокинони замин интиқом намегирӣ?» Ҳамчунин маҳз дар ҳамон нишонаи роҳ бокирагони нодон ва доно хислатҳои худро зоҳир месозанд.

Ҳангоми қонуни якшанбе, Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико «ҳар як принципи Конститутсияи худро рад мекунад». Давраи вақт, ки дар он ин кор анҷом дода шуд, бо Қонуни Патриот дар соли 2001 оғоз ёфт. Аз соли 2001 то қонуни якшанбе як кори тадриҷӣ рад кардани Конститутсияро ифода мекунад. Ин кори тадриҷӣ ба хатти нубувват мувофиқат мекунад, ки дар он ташаккули сурати ҳайвон ба анҷом мерасад. Хатти сурати ҳайвон метавонад андаке мураккабтар намояд, аммо ин мураккабӣ сазовори фаҳмидан аст. Он чи хатти сурати ҳайвонро мураккаб месозад, ин аст, ки он ду хатро намояндагӣ мекунад.

Барои ҳайвони заминӣ, он ду хат шохҳои ҷумҳуриҳои ва протестантизм мебошанд. Он ду шох ба ҳам омада, ба муносибати калисо ва давлат ворид мешаванд ва ба ин васила ташаккули сурати ҳайвонро ба анҷом мерасонанд. Аз ин рӯ, хати ташаккули сурати ҳайвон дар дохили як хат ду хатро дар бар мегирад, зеро шохҳои ҷумҳуриҳои ва протестантӣ дар тӯли таърих баробари якдигар ҷорӣ мешаванд, аммо хатҳои ҷудогонаи онҳо низ шаҳодати нубуввати худро доранд, ки бояд адо намоянд. Як хати нубувватӣ, бо ду мавзӯи мувозӣ, аз он ки танҳо аломатҳои роҳии амалҳои сиёсиро, ки сухан гуфтанро вобаста ба Конститутсия ифода мекунанд, муайян кардан бошад, мураккабтар аст.

Ду хатти шохҳои ҷумхурихоҳӣ ва протестантӣ боз ҳам бештар аз ин воқеияти нубувватӣ мураккаб мегардад, ки дар дохили шоҳи ҷумхурихоҳӣ таърихи мубориза миёни демократҳои тарафдори ғуломдорӣ ва ҷумхурихоҳони зидди ғуломдорӣ ҷой дорад; ва боз ҳам ин ки дар дохили шоҳи протестантӣ раванди пайвастаи имтиҳон вучуд дорад, ки дар таърихи шоҳи протестантӣ аз паси бокирағони доно ва нодон меравад. Бо вучуди ин, дар ин ҳақиқат устувор шудан бисёр муҳим аст.

Дар дохили ҳатте, ки онро ду шоҳи ҳайвони заминӣ ифода мекунанд, тасвири мувозии он мавҷуд аст, ки ё ташаккул додани ҳислати Масеҳ аст ё ҳислати Шайтон; ва ин баробар аст ба ё ба вучуд овардани сурати Масеҳ ё сурати ҳайвон, зеро дар ин замина «ҳайвон» мавҷуди офаридашударо дар муқобили Офаридгор намоёндагӣ мекунад. Ташаккули ин сифатҳо дарунӣ дар миёни ҳамаи одамон анҷом меёбад, зеро вақте ки муҳлати имтиҳон ба поён мерасад, танҳо ду гурӯҳ боқӣ мемонанд. Ин ташаккул ҳамчунин ба таври зоҳирӣ тавассути иттифоқи байни қудрати папагӣ ва Созмони Милали Муттаҳид анҷом меёбад.

Пас, замони озмоиш барои ташаккули сурати ҳайвон дар соли 2001 оғоз ёфт, ва он бо қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида ба поён мерасад. Дар он фосилаи замонӣ таърихи нубувватии ду шоҳи ҳайвони заминӣ як ҷанҷоли дохилӣ ва хориҷиро дар дохили шохҳои мувофиқи онҳо, ҳақ динӣ бошад ҳақ сиёсӣ, инчунин муборизаеро миёни ҳуди он ду шох низ ба тасвир мекашад.

Қонуни рӯзи якшанбе дар Иёлоти Муттаҳидаи Амрико он ҳушдорро дар бораи гурехтан ифода мекунад, ки Исо онро «макруҳии ҳаробӣ» муайян кардааст. Қонуни рӯзи якшанбе дар Иёлоти Муттаҳидаи Амрико анҷоми давраест, ки дар соли 2001 оғоз ёфт. Санади Patriot ҳамон «макруҳии ҳаробие» буд, ки «Дониёл дар бораи он гуфтааст» ва онро Исо ҳамчун аломате барои гурехтан аз ҳаробии оянда муайян кардааст.

Қонуни Patriot дар бар мегирад нури нубувватии соли 1888 ва лоиҳаи қонуни Blair-ро. Пас, Қонуни Patriot ҳамчунин ба таври нубувватӣ намунасозии қонуни якшанберо дар бар мегирад; бинобар ин, даврас, ки аз соли 2001 оғоз меёбад, бо қонуни якшанбе оғоз мешавад, чунон ки аз ҷониби 1888 — лоиҳаи қонуни Blair, 2001 — Қонуни Patriot намунасозӣ шудааст, ва он бо қонуни якшанбе анҷом меёбад.

Огоҳӣ барои аз шаҳрҳо гурехтан дар соли 2001, намунаи огоҳист барои гурехтан аз Бобил ҳангоми қонуни якшанбе. Доварие, ки бар Иёлоти Муттаҳида дар замони қонуни якшанбе оварда мешавад, намунаи довариест, ки бар тамоми ҷаҳон оварда мешавад, вақте ки Михаил бармехезад ва муҳлати имтиҳони инсонӣ ба поён мерасад. Имзои Масеҳ ҳамчун Алфа ва Омега пайдарпай дар дохили ҳақиқатҳое, ки тавассути Қонуни Блэр дар соли 1888 ва тамоми он чи 1888 ифода мекунад, намоёндагӣ мешаванд, ки дар соли 2001 тақрор мегарданд.

Соли 2001, ки соли 1888 тимсолан онро пешнамоӣ мекард, на танҳо аломати гурезро, ки бо макруҳии вайронкунанда муаррифӣ шудааст, ифода менамояд, балки он ҳамчунин бо соли 66 милодӣ ва муҳосираи Сестий низ муаррифӣ гардидааст. Муҳосираи Титус дар соли 70 милодӣ қонуни якшанберо дар Иёлоти Муттаҳида намоёндагӣ мекунад. Қонуни якшанбе

дар Иёлотӣ Муттаҳида бо соли 321 ва нахустин қонуни якшанбеи Константин намояндагӣ мешавад, ва соли 538 замонро ифода мекунад, ки дар он охирин халқи рӯи замин ба нишони ҳайвони ваҳшӣ таслим мегардад.

2001 соли 1888, Сестий ва соли 66-и милодӣ аст. Қонуни якшанбе Титус ва солҳои 70 ва 321 мебошад. 2001 инчунин таъмиди Исо ва фуруд омадани Ё дар Ваҳӣ боби даҳум, дар 11 августи соли 1840 аст. Ҳамаи ин рамзҳо ба ҳатти Конститутсия сахм мегузоранд.

Таърихи нубуввати Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико ба таърихи адвентизм мувозӣ чараён мегирад. Дар соли 1798 папагӣ захми марговари худро гирифт, ва 1798 замони охир буд, вақте ки он қисми нубувватҳои Дониёл, ки ба таърихи ғариштаи яқум ва дуҷуми Ваҳӣ боби чордаҳ тааллуқ дошт, кушода шуд. Ҳамон ҷо, дар соли 1798, оғози нубуввати адвентизм нишонгузорӣ мегардад, ва дар соли 1798 ҳайвони заминӣ бо шохҳои монанди барра подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас гардид.

Соли 1798-ро се аломати роҳи нубувватӣ пешгузашта буд, ки бо ҳати ҳайвони заминӣ вобастаанд, ва бинобар ин бо сухан гуфтани Иёлотӣ Муттаҳида ва бо Конститутсияи Иёлотӣ Муттаҳида алоқаманд мебошанд. Он се аломати роҳ Ёлломияи Истиқлолият буданд, ки дар соли 1776 гуфта шуд, сипас Конститутсия дар соли 1789, ва баъд Қонунҳои Бегонгон ва Фитнаангезӣ дар соли 1798.

Он се нишонаи роҳӣ ба ҳати нубуввати Конститутсия дахл доранд ва оғози подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддасро нишон медиҳанд. Қонуни якшанбе поёни ҳукмронии подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас аст, ва бинобар ин, аз рӯи зарурати нубувватӣ, бояд се нишонаи роҳие мавҷуд бошанд, ки пеш аз он поён меоянд, чунон ки бо намунаи он се нишонаи роҳие, ки пеш аз оғоз буданд, муаррифӣ шудааст.

Дар соли 2001, ҳангоми сукути манораҳо, «Қонуни Патриот» бо Билл-и Блэр аз соли 1888, ҳамроҳ бо ошкоро исён қардани роҳбарияти Адвентизм дар Конфронси Генералии Миннеаполис, тимсол меёбад. Исёне, ки ғариштае ба хоҳар Уайт гуфта буд, ки он бо исёни Қӯраҳ, Дотон ва Обиром бар зидди Мусо тимсол меёбад, ҳамчунин бо таъмиди Масеҳ дар соли 27 милодӣ, бо маҳдуд гардидани Исломи дар 11 августи соли 1840 ва бо Ёлломияи Истиқлолият дар соли 1776 низ тимсол меёбад, инчунин бо «макруҳии вайроние, ки Дониёли набӣ дар бораи он сухан гуфтааст» ҳамчун аломате барои фирор қардан аз ғазаби оянда, чунонки аз ҷониби Сестий ва соли 66 милодӣ ифода шудааст.

Агар ҳанӯз ба ёд оварда тавонед, ки ҳатти нубуввате, ки ҳоло баррасӣ мекунем, ҳатти Конститутсияи Иёлотӣ Муттаҳида аст, пас ҳамаи ҳаҷҳои нубуввати дар боло зикршуда ба мавзӯи нубувватие, ки бо ҳатти Конститутсия ифода мешавад, сахм мегузоранд ва онро устувор месозанд. Аммо ҳатте, ки ба назар мерасад аз ҳама бештар бо дигарон пайваست аст, ҳатти ташаққули сурати ҳайвон аст. Сурати ҳайвон сурати ҳайвони папист, ки ҳамчун ҳайвоне тасвир шудааст, ки зане бар он ҳукмронӣ мекунад, мебошад; ва ин ҳамон иттиҳоди калисо ва давлат аст, ки дар он калисо ин муносибатро таҳти назорати худ дорад. Барои он ки Иёлотӣ Муттаҳида барои ҳайвон сурате бисозад, протестантизми муртад бояд ҳукуматро то ба он дараҷа идора кунад, ки ҳукумат қонунҳои динӣ, ва дар ниҳоят қонуни якшанберо,

қабул ва татбиқ намояд.

Ҳангоме ки раванди ташаккули сурати ҳайвон ба анҷом мерасад, Сарқонун, ки бо принципи асосие навишта шудааст, ки Томас Цефферсон онро «ҷудои калисо ва давлат» ифода намудааст, бояд барҳам дода шавад. Вақте ки шохи протестантӣ қудрат меёбад, то шохи ҷумҳуриявиро водор созад, ки фармонҳои диниро ҷорӣ намояд, ҳуди дили Сарқонун пора-пора карда мешавад; бинобар ин, ту муносибати нубуввати ро миёни хатти Сарқонун ва хатти сурати ҳайвон дорӣ.

Даврае, ки дар он сурати ҳайвон ташаккул меёбад, соли 2001 бо Қонуни Патриот оғоз ёфт ва бо қонуни якшанбе ба анҷом мерасад, вақте ки нишони ҳайвон ҷорӣ мегардад. Дар давоми он давра борони охирин фуру мерезад, зеро борони охирин ба рехтан оғоз мекунад, вақте ки фариштаи қавии Ваҳй боби ҳаҷдахум нозил мешавад ва заминро бо ҷалоли Ҳуд равшан месозад, ки, мувофиқи гуфтаи хоҳар Уайт, ҳангоме рӯй хоҳад дод, ки биноҳои азими шаҳри Нью-Йорк бо ламси Худованд фуру оварда шаванд.

«Борони охирин бояд бар қавми Худо фуруд ояд. Фариштаи қудратманде бояд аз осмон нозил шавад, ва тамоми замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардад». Review and Herald, April 21, 1891.

Давраи пошхӯрии борони охирзамон як фосилаи вақтро ифода мекунад, ки дар он гандум ва алафҳои бегонаи насли охирини адвентизм аз ғалбер гузаронида шуда, пок карда мешаванд. Он ғалберкунӣ ва поксозӣ бо қонуни якшанбе ба анҷом мерасад, ва бокирағони хирадманде, ки ҳангоми фаро расидани бӯҳрони қонуни якшанбе равшанро дар ихтиёр доранд, мӯҳр карда мешаванд, ва сипас Рӯҳулқудс бе андоза рехта мешавад, то он даме ки Микоил бархезад ва муҳлати имтиҳони инсон ба поён расад.

Дар вақти ташаккули сурати ҳайвон дар Иёлоти Муттаҳида, борони охирон қатра-қатра хоҳад борид; ва дар вақти ташаккули сурати ҳайвон дар ҷаҳон, борони охирон беандоза рехта хоҳад шуд.

Соли 2001 санҷиши калисои Лоодикиягии Адвентистҳои рӯзи ҳафтум оғоз ёфт, чунонки инро протестантҳо дар 11 августи соли 1840 ва Исроили қадим ҳангоми таъмид гирифтани Масех ба таври намунавӣ пешакӣ нишон дода буданд.

«Вақти озмоиш ҳоло бар сари мост, зеро нидои баланди фариштаи сеюм аллакай дар ошкоршавии адолати Масех, Начотдиҳандаи омурзандаи гуноҳ, оғоз ёфтааст. Ин оғози нури он фариштаест, ки ҷалолаш тамоми заминро пур хоҳад кард». Selected Messages, book 1, 362.

Раванди ниҳони имтиҳон барои мардуми пешини аҳд аз он вақт оғоз мегардад, ки нури фариштаи Ваҳй ҳаҷдахум ба ироаи паёми Ӯ оғоз мекунад. Паёми ӯ ҳамчунин дар се ояти аввали боби ҳаҷдахуми Ваҳй тасвир ёфтааст, ва он се оят, мувофиқи гуфтаи хоҳар Уайт, вақте иҷро шуданд, ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк фуру рехтанд.

Сипас раванди имтиҳон оғоз ёфт, чунон ки Юҳанно дар боби даҳуми Китоби Ваҳй онро тасвир мекунад. Имтиҳон аз он иборат буд, ки оё ту он китоби хурдро, ки дар дасти фаришта буд, мегирӣ ва баъд онро меҳӯрӣ. Дар чараёни ин давраи имтиҳон, ҳангоме ки борони охирин фурӯ мерехт, он танҳо бар онҳое фурӯ мерехт, ки интиҳоб мекарданд китоби хурдро гирифта бихӯранд.

«Бисёре аз мардум то ҳадди зиёд натавонистаанд борони аввалро қабул намоянд. Онҳо ҳамаи он баракатҳоро, ки Худо ба ин васила барои эшон муҳайё кардааст, ба даст наовардаанд. Онҳо умед доранд, ки ин камбудӣ бо борони охирин ҷуброн хоҳад шуд. Вақте ки фаровонтарин изофаи файз ато хоҳад гардид, онҳо ният доранд, ки дилҳои худро барои қабули он боз намоянд. Онҳо ба иштибоҳи даҳшатноке роҳ медиҳанд. Коре, ки Худо бо додани нури Худ ва маърифати Худ дар дили инсон оғоз кардааст, бояд пайваста идома ёбад. Ҳар як шахс бояд зарурати шахсии худро дарк намояд. Дил бояд аз ҳар гуна палидӣ ҳолӣ гардида, барои сокин шудани Рӯҳ пок карда шавад. Шогирдони аввалин маҳз ба воситаи иқрор ва тарки гуноҳ, ба воситаи дуои ҷиддӣ ва бахшидани хештан ба Худо, худро барои фурӯрезии Рӯҳи Муқаддас дар Рӯзи Панतिकост омода сохтанд. Ҳамин кор, аммо ба дараҷаи бештар, бояд ҳоло анҷом дода шавад. Он вақт намояндаи инсонӣ фақат мебоист баракатро талаб намояд ва мунтазири Худованд бошад, то ки Ў кореро, ки ба ӯ дахл дорад, ба камол расонад. Ин Худост, ки корро оғоз кардааст, ва Ў кори Худро ба анҷом хоҳад расонд ва инсонро дар Исои Масеҳ комил хоҳад гардонид. Аммо набояд нисбат ба файзе, ки бо борони аввал рамзгузорӣ шудааст, ҳеч гуна безътиной бошад. Танҳо онҳое, ки мувофиқи нуре ки доранд зиндагӣ мекунанд, нури бештар хоҳанд гирифт. Агар мо ҳар рӯз дар зоҳир сохтани фазилатҳои фаёли масеҳӣ пешрафт накунем, зухуроти Рӯҳи Муқаддасро дар борони охирин нахоҳем шинохт. Он метавонад бар дилҳои атрофи мо фурӯ резад, вале мо онро на хоҳем шинохт ва на қабул хоҳем кард». Testimonies to Ministers, 506, 507.

Онҳое ки паёми соли 2001-ро хӯрданд, паёмеоро, ки барои он давра муносиб буд, қабул мекарданд, вале мебоист озмуда шаванд, то зоҳир гардад, ки оё онҳо дар ҳақиқат он паёмо ба таҷрибае, ки барои муҳри Худо омода шудааст, дарунӣ кардаанд ё не. Бинобар ин, дар он давра борони охир ҳамчун пошидан тасвир мешавад, зеро гандум ва алафҳои бегона ҳанӯз бо ҳаманд. Аз ин рӯ, хоҳар Уайт мегӯяд: «Шояд он бар дилҳои гирду атрофи мо фуруд ояд, аммо мо онро на ташхис хоҳем дод ва на қабул хоҳем кард». Вақте ки доноён аз нодонон ҷудо мешаванд, он гоҳ борони охир беандоза рехта мешавад, чунон ки дар Панतिकост буд, ки он қонуни якшанbero тимсол мекунад.

«Боз ҳам, ин масалҳо таълим медиҳанд, ки пас аз доварӣ дигар муҳлати озмоиш нест. Вақте ки кори Инчил ба анҷом мерасад, фавран пас аз он ҷудойи миёни некон ва бадон ба вукӯъ меояд, ва сарнавишти ҳар ду гурӯҳ то абад муайян мегардад.» Christ's Object Lessons, 123.

Давраи пошида шудани борони охирин, ки пас аз он даврае фаро мерасад, ки дар он борони охирин беандоза рехта мешавад, ҳамчунин ҳамчун ду даврае тасвир мегарданд, ки дар онҳо доварӣ бар қавми Худо ба анҷом мерасад. Давраи якуми доварӣ бар қавми Худо аз хонаи Худо 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, ва дар ҳукми қонуни якшанбе он гоҳ доварӣ барои

рамаи дигари Худо, ки ба фарёди баландии фариштаи сеюм, ки дар қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида оғоз меёбад, вокуниш нишон медиҳанд ё онро рад мекунад, ба анҷом мерасад, ва он ҳангоме поён меёбад, ки Микоил бармеҳезад ва муҳлати озмоиши инсон баста мешавад.

Ду давраи борони охир, ки ҳамчунин ду давраи доварӣ мебошанд, ки аз ҳонаи Худо оғоз ёфта, сипас ба сӯи рамаи дигари Худо мегузарад, ҳамчунин ду давраи ташаккули сурати ҳайвони ваҳшӣ низ ҳастанд.

Дар дохили аввали он ду давраи нубувватӣ, вақте ки доварӣ бар калисои Худо ва ҳамчунин бар Иёлотӣ Муттаҳида оварда мешавад, маҳз ҳамон таърихест, ки дар он шоҳи ҷумҳуриҳо ва шоҳи протестантӣ ҳар ду мавриди доварӣ қарор мегиранд. Ҳамон ҷо, ки Адвентизми Лаодикиявӣ аз даҳони Худованд қай карда берун андохта мешавад, Иёлотӣ Муттаҳида косаи муҳлати имтиҳони худро пур месозад, ва харобии милли бар он миллат оварда мешавад, ва он гоҳ Шайтон зоҳир шуда, кори аҷоибӣ худро оғоз менамояд. Яксаду чихилу чаҳор ҳазор мӯҳр зада мешаванд ва дар замони қонуни якшанбе ҳамчун парчам боло бардошта мешаванд.

Ба мо маълум карда шудааст, ки додани ҳар гуна тасаввуроте дар бораи «таҷрибаи халқи Худо, ки ҳангоме ки ҷалоли осмонӣ ва тақдироти таъкиботҳои гузашта бо ҳам омехта мешаванд, бар рӯи замин зинда хоҳанд буд», ғайриимкон аст.

«Шайтон донишҷӯи кӯшои Китоби Муқаддас аст. Ў медонад, ки вақташ кӯтоҳ аст, ва дар ҳар маврид мекӯшад, ки ба кори Худованд бар рӯи ин замин муқобилат намояд. Тасаввур додани таҷрибаи қавми Худо, ки ҳангоми омехта шудани ҷалоли осмонӣ ва тақдироти таъкиботҳои гузашта зинда бар рӯи замин хоҳанд буд, ғайриимкон аст. Онҳо дар нуре, ки аз тахти Худо содир мешавад, роҳ хоҳанд рафт. Ба василаи фариштагон миёни осмон ва замин робитаи доимӣ вучуд хоҳад дошт. Ва Шайтон, ки бо фариштагони шарир ихота шудааст ва даъво мекунад, ки Худост, ҳар гуна мӯъҷизаҳо ба амал хоҳад овард, то, агар имкон бошад, ҳатто баргузидагонро фиреб диҳад. Қавми Худо амнияти худро дар ба амал овардани мӯъҷизаҳо нахоҳанд ёфт, зеро Шайтон мӯъҷизаҳоеро, ки ба амал оварда хоҳанд шуд, тақлид хоҳад кард. Қавми озмудашуда ва санчидашудаи Худо қудрати худро дар аломате хоҳанд ёфт, ки дар Хуруҷ 31:12–18 зикр шудааст. Онҳо бояд бар Қаломи зинда мавқеи худро ишғол намојанд: “Навишта шудааст.” Ин ягона таҳкурсиест, ки бар он метавонанд ба таври устувор биистанд. Онҳое ки аҳди худро бо Худо шикастаанд, дар он рӯз бе Худо ва бе умед хоҳанд буд.» Testimonies, volume 9, 16.

Тақдироти таъкиботҳои гузашта аз қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида оғоз меёбад, зеро Шайтон дар он вақт кори аҷоибӣ худро оғоз мекунад, ва бокирагони донос, ки аллакай «санчида ва озмуда шудаанд», он гоҳ «дар нуре, ки аз тахти Худо содир мешавад, роҳ хоҳанд рафт». Ин ба воситаи хизмати фариштагон ба анҷом хоҳад расид, зеро «ба василаи фариштагон байни осмон ва замин муоширати доимӣ вучуд хоҳад дошт».

«Масеҳшудагоне, ки назди Худованди тамоми замин меистанд, ҳамон мақомро доранд, ки як замон ба Шайтон ҳамчун карруби соябон дода шуда буд. Ба воситаи мавҷудоти

муқаддасе, ки тахти Ёро ихота мекунад, Худованд бо сокинони замин пайваста иртиботро нигоҳ медорад. Равғани тиллоӣ файзеро ифода мекунад, ки Худо бо он чароғҳои имондоронро таъмин месозад, то ки онҳо на ларзанду хомӯш гарданд. Агар ин равғани муқаддас аз осмон дар паёмҳои Рӯҳи Худо рехта намешуд, василаҳои шарорат бар одамон ба таври комил ҳукмронӣ мекарданд.»

«Худоро мо беҳурмат месозем, вақте ки паёмҳоро, ки Ё ба мо мефиристад, қабул намекунем. Бо ҳамин мо равғани тиллоиро, ки Ё меҳост ба ҷонҳои мо бирезад, то ба онҳое ки дар ториқӣ ҳастанд расонида шавад, рад мекунем. Вақте ки нидо хоҳад омад: “Инак, домод меояд; барои пешвоз гирифтани ӯ берун оед”, онҳое ки равғани муқаддасро қабул накардаанд, ки файзи Масеҳро дар дилҳои худ нигоҳ надоштаанд, мисли бокирағони нодон хоҳанд фаҳмид, ки барои пешвози Парвардигори худ омода нестанд. Онҳо дар худ қудрате надоранд, ки он равғанро ба даст оваранд, ва ҳаёти онҳо хароб мегардад. Аммо агар аз Рӯҳи Муқаддаси Худо дархост карда шавад, агар мо, чунон ки Мусо илтиҷо кард, зорӣ намоем: “Қалоли Худро ба ман нишон деҳ”, муҳаббати Худо дар дилҳои мо рехта хоҳад шуд. Тавассути қубурҳои тиллоӣ, равғани тиллоӣ ба мо расонида хоҳад шуд. “На бо қудрат ва на бо нерӯ, балки бо Рӯҳи Ман, меӯяд Худованди лашкарҳо”. Бо қабул кардани шуоъҳои дурахшони Офтоби Адолат, фарзандони Худо ҳамчун чароғҳо дар ҷаҳон медурахшанд». Review and Herald, July 20, 1897.

Ҳакимон онҳоянд, ки дар Ваҳй боби ҳафтум ва Ҳизқиёл боби нӯҳум мӯҳр зада шудаанд, ва онҳо дар муқобили аблаҳоне гузошта шудаанд, ки бо рад намудани «пайғомҳое ки Ё мефиристад» Худовандро беҳурмат месозанд. Аблаҳон онҳоянд, «ки аҳди худро бо Худо шикастаанд ва дар он рӯз бе Худо ва бе умед хоҳанд буд». Он ду табақа озмуда шуданд ва ба нуқтае расонида шуданд, ки ҳислати худро бар асоси он ки оё паёми соатро қабул карданд ё рад намуданд, зоҳир сохтанд. Паёми соат аз 11 сентябри соли 2001 инҷониб паёми борони охир буд.

Паёми борони охир бо василаи усули «хат бар хат», чунон ки дар боби бистуҳаштуми китоби Ишаё баён шудааст, шинохта мешавад. Усули «хат бар хат» усули таъиннамудаи Худост барои омӯзиши Китоби Муқаддас, ва бинобар ин рад кардани он усул на танҳо рад кардани паём аст, ки тавассути татбиқи «хат бар хат», андаке аз ин ҷо ва андаке аз он ҷо, муаррифӣ мегардад, балки инчунин рад кардани Атоқунандаи он усул низ ҳаст.

Аз рӯи чорҷӯбаҳои илҳомбахше, ки дар қараёни озмоише ошкор шудаанд, ки ба мӯҳр зада шудани яксаду чилу ҷаҳор мерасонад, равшан аст, ки ягона роҳе, ки фарзанди Худо метавонад аз миёни он таърих бигзарад, ки дар он «қалоли осмонӣ ва тақрори таъқиботҳои гузашта дарҳам омехта шудаанд», ин аст, ки дар чунин таҷрибае бошад, ки дар он нур аз тахти Худо шинохта шавад. Он бояд шинохта шавад, вағарна бефоида аст, ва мо ҳалок мешавем.

«Мо набояд мунтазири борони охирин бошем. Он бар ҳамаи онҳое меояд, ки шабнами файз ва боронҳои файзеро, ки бар мо фурӯ мерезанд, дарк намуда, қабул мекунад. Вақте ки мо пора-пораҳои нурро ҷамъ меоварем, вақте ки марҳаматҳои яқини Худоро, ки дӯст медорад мо ба Ё таваккал намоем, қадр мекунем, он гоҳ ҳар як ваъда иҷро хоҳад

шуд. [Ишаъё 61:11 иктибос шудааст.] Тамоми замин бояд аз ҷалоли Худо пур гардад». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

Дар он даврае, ки аз замоне оғоз ёфт, ки ғариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳум тамоми заминро бо ҷалоли Худ пур мекунад, яъне аз 11 сентябри соли 2001 сар карда, борони охирин танҳо «бар» онҳое омадааст, «ки» «шабнам ва боронҳои ғайзро, ки» «бар мо нозил мешавад», «шинохта ва азони худ гардонидаанд». «Ҳатойи бузург», ки пештар аз ҷониби Хоҳар Уайт муайян шуда буд, ҳамин буд, ки бокирағони нодон гумон мекарданд, ки метавонанд то он вақт интизор шаванд, ки борони охирин бе андоза рехта шавад; зеро он гоҳ фикр мекарданд, ки метавонанд ба дигарон расанд. Чунин нест; танҳо онҳое ки дар ғаймиши худ аз Каломи нубуввати Худ рушд мекунанд, нури бештар қабул менамоянд.

Ҳангоме ки ин мақоларо ба анҷом мерасонем, нуктае, ки меҳоям муайян созам, ба мақсади замони озмоише, ки ҳоло дар он қарор дорем, вобаста аст. Агар мо дар он замоне, ки таъкиботҳои гузашта такрор мешаванд, «дар нуре, ки аз тахти Худо содир мешавад, роҳ равем», лозим меояд, ки Каломи нубувватиро пеш аз фаро расидани бӯҳрон ба ҳубӣ аз худ кунем.

Дар боби якум Дониёл ва он се марди шоиста пеш аз он ки барои имтиҳон назди Набукаднесар дароянд, аллакай таълими худро комил гардонида буданд. Масеҳ дар тӯли чихил рӯз Каломи нубувватиро ба ғаймиши шогирдон кушод, пеш аз он даҳ рӯзе ки дар он шогирдон ягонагии худро ба камол расониданд. Сипас Пантикост фаро расид, ки рамзи қонуни якшанбе мебошад.

Дар боби сеюми китоби Дониёл, Шадрак, Мешак ва Абеднаго ба Набукаднесар хабар доданд, ки ба онҳо ҳеҷ мӯҳлати иловагӣ лозим нест, зеро онҳо аллакай нисбати он чи бояд дар замони санҷиши қонуни якшанбе анҷом диҳанд, қарор гирифта буданд. Вафодории онҳо вақте бузургтар зоҳир гардид, ки бо Масеҳ дар кӯраи оташ роҳ мерафтанд, ва паёме, ки онҳо пеш аз озмоиш аллакай дар он устувор шуда буданд, ба воситаи ҳамаи мансабдорони меҳмоне, ки мӯъҷизаи дар кӯраи оташ рӯйдодаро دیدанд, ба тамоми ҷаҳони он замон маълум расонида шуд.

Мо ин андешаҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.